

ci maju so hinak. Tajki nowy Ćzlowek da widzic wewschitkich Čzashach, nawschitkich Mjestach, pschi wschitkich Towarstwach, so so Pschemjenenie snim stato je.

3.) Wone je derje ksnaczu, tak so niz jeno ton Ćzlowek sam derje wie, so snim hinak je; Pschetož tak malo widzazemu Ćzlowekej to potajne neje, so pschi jašnem Potonju to Ssionzo na Nebješach steji: runje tak malo može tejsch tajkemu Ćzlowekej newjedomne bydž, so Bojske Sswjetlo jeho pschejaſnito, a so ta Mož teho Wschehomozneho jemu nowu Wutrobu dala je; ale tajki nowy Schtand panje tejsch druhim Ćzlowekam jara borsy do Woczow, woſebnje dyž ton Ćzlowek predn ſwojego Wobroczenja we ſwohnkommach ſampam-paschnych Rječach žiw byt je. Tudy budje storhateho Welka ſcerpliwe Jehnjo, ſnjewneho a ſurroweho čichi, ſdziwjeho nepotziweho Ćzloweka pjeni potziw Ćzlowek, Wopinza ſderžliw a rjadny, ſgramneho Lichomnika dobrocziw, ſneſmijelneho ſmijeli, ſczineny; a ſchtuž predn we ſtych Towarstwach ton najhorschi je byt, ton so njetktych ſamych lada ſtajkim hidženjom, jako teje najhorscheje mordarſteje ſam, a ſdaluje so ſMožu wewschitkich Wjezach teho runeho Waschnja ſtym Sswjetom. To ton Sswjet jara borsy vyttnie, tehodla nadpanje won tajkeho Ćzloweka ſeschelkum Schpottom, ſivari na njeho, jako na džiwunu ſowu, ko-trejž so nicžo prawje nemože wjazi eži-

nicž, a wudawa jeho sa ſwiateho, nje-kaſkeho Blasna, ſupeho a kiž ſivejeje Myſlje, a sam sa so je; a ſchtu može tajke leſtraſke Mena wschitke wupowedacž, ſkotremiž ſwjetne Dczieči woſebnje te Prjeniciki teje Pokutn powitaju, psches kotrež pak pola tych wobroczenych to Pschemjenenie jich Myſlje so jeno ežim ſjawniſcho ſčini.

Wone so tejsch 4.) stanje ſjenem Dobom a bes Woſtorkowanja. Kak ruczie ton Ćzlowek temu nadnemu Čzenenju Bozem u ſo poſtuschny wopokaze, tak ruczie budje tejsch ſjenem Dobom ton Grunt temu ſwohnkommemu a ſnužkommemu Pschemjenenju do Wutroby ſaloženj, a ton Sapocžat tajkeho Pschemjenenja tak derje ſwohnkach jako tejsch ſnužkach ſčineny. Tehodla ſebi eži neprawe Myſlje wot teje Pokutn činja, kiž ſa to maju, so jich Wutroba tella može dobra bydž, hacž runje we ſwujim ſwohnkommem. Žiwenju hiescieje ton aby drubi ſampaschny Rječ činja, hacž runje drudn newuſhne Ssowa recja, ſo drudn wopija, a we ſwjetnych Towarstwach ſo ſauveſelja, ſo nemoža ſjenem Dobem fromni bydž; ſo ſo ne-hodži tak ſjenem Dobom ſebi Ludži Nepſcheczelam ſčinicz, ſo pomatu wſcho budje, ſo chzedža ſo pomatu tych starých Towarſtwow ſdalowacž, ſo nebydu wot njih haneni nebyli, ani tu ani tamnu Schfedu wot teho nemjeli, dy bydu ſjenem Dobom ſich Pscheczelis wopuschecžili, ſo derje tejsch Ćzak pschindž budje, we kotrymž ſo by hepe hodžito, ton